

Caracterizarea personajului Ancuta din opera Hanu-Ancutei scrisa de Mihail Sadoveanu-a doua parte

Hanul, si mai ales Ancuta, creeaza senzatia de universalitate si de prelungire a "varstei de aur". Hanul este concret, masiv, o adevarata cetate. Ancuta este aeriana, aproape impalpabila, abia surprinsa "portretistic" in cateva imagini fugare: este "sprancenata si vicleana" (semantica ultimului epitet se cere reconsiderata, caci ne aflam la "vremea petrecerilor si a povestilor"), logodita - parca - cu astrele ("s-o batea soarele de toamna piezis, aurindu-i jumatate de obraz") si provocand natura: "De la Ancuta ne vin toate bunatatile. Si cand rade spre noi ca acuma, arata flori de lacramioare, si-mi aduc aminte de primavara", marturiseste parintele Gherman. Prezenta discreta si atotstiutoare, se confunda/compara mereu cu dublura ei, cu "cealalta Ancuta", provocand obnubilarea timpului: "Boierul s-a intors zambind catra Ancuta cea de demult, care era ca si aceasta de sprancenata si de vicleana", iar capitanul Neculai Isac afirma: "Macar ca nu mai era tanara, era frumoasa femeie, plina si voinica. Imi zambea viclean, clatinand din cap, caci toate le pricepea si toate le vedea. Era ca si Ancuta astalalta, care se uita acuma la mine. Dar asta-i mai tanara si mai frumoasa".

Misia de gazda si functia ganimedica pe care si le asuma ii asigura Ancutei prezenta, ca martor si chiar ca participant, in "povesti". Intamplarea cu Todirita Catana si duduca Varvara ne-o dezvaluie pe hangita, prin inter-mediul naratorului, implicata afectiv. Ancuta cea de atunci "cata la el [la Todirita Catana, n.n.] cu ochii mari si-i luceau in ei doua faclioare mititele". Ienache coropcarul o simte nutrind o admiratie - prea putin ascunsa - pentru faptele de vitejie ale razesului (evadarea spectaculos-romantica a acestuia din turnul Goliei). Planul prin care cei doi indragostiti isi vor gasi fericirea o implica direct si activ: "si mai ales Ancuta mi se parea mie ca graieste cu foc si cu patima" - povesteste coropcarul.

Sta de veghe la implinirea dragostei celor doi: "numai pe Ancuta o vedeam ca asculta cu incordare [ce se petrece pe celalalt mal, n.n.], si-i sticlea luna in ochi". Odata implinit datul iubirii, eroina sadoveniana se distanteaza, aparent, de eveniment: "De la Ancuta am aflat tarziu dupa aceea ca acel misel ar fi scapat cu duduca Varvara in tara unghureasca. S-atunci iar am banuit-o c-ar fi fost cu stiinta ei".